

Doctorul nu reținu decât prima afirmație, aceea despre principii. Între timp, după câteva sorbituri din cafea, se mai înviorase un pic, îi reveniseră buna dispoziție și pofta de a discuta despre lucruri cu adevărat serioase.

— Când e vorba despre principii, jos pălăria! Din păcate, cei mai mulți oameni nu le acordă atenția necesară. Să luăm chiar problema extratereștrilor, care ne preocupă atât de mult în acest moment. Sunt unii care nici nu cred că așa ceva există. Pentru ei nu există decât ceea ce pot înțelege pe cale rațională.

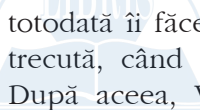
— Asta din cauză că adevărul e o problemă de credință, completă Feder.

— Domnule, una-i una și două-s mai multe! Nu uitați că, printre altele, pe mine mă cheamă Thomas! Cel care nu a crezut decât după ce a văzut cu ochii lui și a pipăit cu mâna lui. Vreau să spun, sunt înclinat în mod natural și, dacă vreți, providențial spre o anumită circumspecție. Totuși, în problema extratereștrilor, consider că lucrurile trebuie tratate altfel. Dacă mă întrebați de ce cred că există extratereștri, vă răspund: deoarece există radical din doi! Un număr irațional, adică imposibil de înțeles cu mintea, a cărui descoperire a fost plătită cu viața de Hippasos, unul dintre discipolii lui Pitagora. Dat fiind că numerele iraționale tulburau frumusețea universului pitagoreic, Pitagora a dispus ca elevul său să fie omorât prin înecare. Pitagora nu știa că orice număr, în afară de 1, este o *relație* de numere, deci un obiect abstract, care nu intră în datele imediate ale conștiinței.

— Lucrul ăsta nu-l pricepe oricine, confirmă Nut.

— De la Pitagora am alte pretenții. El ar fi trebuit să-l priceapă!

I-ar fi plăcut ca Vic să aibă o nouă pasiune, iar aceasta să fie mineralogia. Cuvinte ca: „breția sării“, „caustobiolit“, „concrețiune calcaroasă“ sau „șist bituminos“ o intimidau și

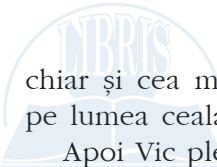

totodată îi făceau plăcere. Primele semne apăruseră vara trecută, când fuseseră împreună pe muntele Tashbuga. După aceea, Vic își cumpărase câteva cărți, albume și hărți, pentru a se documenta, le ținea la îndemână, pe biroul din camera lui – dar abia dacă apucase să le deschidă. În unele zile le lua cu el la depozit, degeaba, dacă nu ținem cont de faptul că noua lui pasiune o impresionase plăcut pe Christina. Uneori, când îl căuta la telefon și nu-l găsea – și nimeni nu știa unde plecase –, ea știa că plecase pe munte, să exploreze. Sau măcar așa își imagina. De mult timp își dorise ca soțul ei să aibă o preocupare deosebită de preocupările tuturor celorlalți bărbați de pe insulă. Discutaseră despre asta în urmă cu câteva zile, atunci când Vic, supărat că nu reușise să repare aspiratorul, recunoscuse că e un tip mediocru. Bineînțeles, Christina îl contrazisese. Ba chiar simțise nevoia să-l încurajeze, oricât de puțin.

— Și eu sunt mediocră, Vic. Dar împreună suntem geniali! Am citit în Zohar.

Pentru ea, Vic era un erou. Deși el nu-i oferise niciun motiv să creadă asta, spera că are o ocupație secretă care într-o bună zi, când va ieși la iveală, îl va ridica deasupra tuturor bărbaților din lume. De exemplu, faptul că el pierdea ore în șir jucându-se la calculator o făcu să creadă că scrie în secret un roman. Această presupunere nu numai că-l reabilitase în ochii ei, dar îi și stimulase imaginația. Din nefericire, ori de câte ori îi era stimulată imaginația, Christina sfârșea prin a deveni de o gelozie feroce, ceea ce o întrista. Se gândea că, dacă el e un tip așa deosebit, care scrie romane, toate femeile îl vor râvni, iar una dintre ele i l-ar putea fura. Astfel că, după ce îi vorbise atât de frumos despre ce scrie în Zohar, se întoarse în camera lui, pentru a-l preveni:

— Vic, să nu cumva să mă minți vreodată! Știi că minciuna ucide sufletul! Dacă unul din noi spune celuilalt

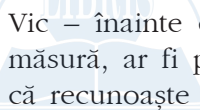

chiar și cea mai mică minciună, n-o să ne mai întâlnim pe lumea cealaltă!

Apoi Vic plecase pe neașteptate de acasă, iar Christina se apucă să deretice în camera lui. Uneori îi plăcea să atingă obiectele pe care le folosea el și, ca să-și ofere un prilej, începea să-i calce lenjeria sau să facă ordine și curățenie, mai întâi în camera lui Kiki, apoi în bucătărie, apoi în camera lui Vic, care era și cea mai dezordonată. Naggie ar fi putut-o bănuși de o formă de fetișism bine disimulat. Era mai degrabă un ritual la care recurgea în momentele de îndoială. În timp ce ștergea praful de pe tastatura calculatorului sau atunci când îi aranja manualele de mineralogie și celelalte hârtii pe masa de lucru – chiar dacă Vic îi spusese de mai multe ori să le lase așa cum le găsește –, se simțea părtașa misterioasei lui ocupații, ceea ce, într-un fel, îi reda încrederea în sine. Căci, cu aceeași ocazie, îl și *verifica*. Răsfoia cărțile, citea câte o hârtiuță găsită din întâmplare, căuta în buzunarele hainelor și în sertare, numai calculatorul nu-l deschidea, fiindcă nu știa parola.

Astfel descoperise fotografia aceea din sertarul biroului, jumătatea aceea de fotografie – și atunci inima începu să-i bată cu putere. Cineva o tăiasese în două. Clasică fotografie alb-negru din semiprofil, pe care tinerii și-o fac în ultimele săptămâni ale stagiului militar, ca să aibă o amintire. Se vedeau nasturii uniformei, jumătate de nas, jumătate de gură împreună cu jumătatea unui surâs de comandă, un ochi, un umăr, jumătate din bonetă. Era, desigur, o fotografie veche, cu marginile îngălbenite, pe spatele căreia cineva scrisese localitatea și anul în care fusese făcută. Din numele localității rămăseseră numai ultimele trei litere: *son*, în schimb era vizibil întreg numele statului: *Arizona*, și se putea determina cu ușurință anul: 965.

Inima Christinei începu să bată cu putere abia atunci când își dădu seama că soldatul acela *ar fi putut fi* chiar

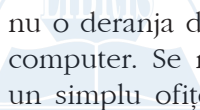

Vic – înainte de a se fi cunoscut. Desigur că, în egală măsură, ar fi putut fi oricine altcineva. Dar ei i se păru că recunoaște conturul gurii lui și o anumită fermitate a privirii, deși bărbia îi era totuși prea ascuțită, iar fruntea, sau atât cât putu vedea din ea, părea un pic prea bombată. Era sau nu era Vic?... Ce proastă! În 1965, Vic abia se năștea.

Temându-se că, prin descoperirea ei, fraudă o enigmă, presimțind în această descoperire ceva interzis, primejdios, era cuprinsă totodată de o mare neliniște care izvora din sentimentul că, în continuare, orice e posibil. De aceea puse fotografia la loc, în sertarul uitat descuiat, străduindu-se să o așeze exact în poziția în care o găsisese. Ceea ce părea să nu-i fi reușit prea bine, căci, la puțină vreme după ce se întoarse, Vic veni în bucătărie, unde Christina se ascunsese ca într-un bârlog – singurul loc din casă unde se simțea oarecum stăpână pe sine –, și-i ceru ceva de mâncare. Dar, pentru cine îl cunoștea bine, era clar că nu de mâncare avea chef. Christina observă de la început că mânca *prea* lacom. Îl privea cu coada ochiului – străduindu-se să-și găsească ceva de lucru, începu să curețe aragazul – și căuta în gând modul cel mai potrivit de a-i vorbi despre descoperirea ei, fără să lase impresia că ar interesa-o prea mult. Dar cel care vorbi primul fu Vic.

— Ca să ne întâlnim pe lumea cealaltă, nu e de-ajuns să nu mințim. Mai trebuie să avem și deplină încredere unul în celălalt. Eu am o mare încredere în tine, Christina, și te rog să nu mă dezamăgești.

Vorbise pe un ton neutru, calm, aproape indiferent, dar care-i produse Christinei, tocmai de aceea, teribile muștrări de conștiință; își adună umerii și se făcu mică pe un taburet, ca și cum ar fi fost cuprinsă deodată de frisoane. Despre fotografia descoperită în sertar n-au mai discutat niciodată după aceea. Iar Christina știa că nu va mai găsi niciodată sertarul acela descuiat – dar acest lucru

nu o deranja defel, cum nu o deranja nici parola pusă pe computer. Se mulțumise cu presupunerea că Vic nu era un simplu ofițer de rang inferior, șef al unui depozit de carburanți. Nu îndrăznea să meargă cu gândul mai departe și presimțea că nu are voie să știe mai mult. Iar începând din săptămâna următoare, era hotărâtă să nu-l mai sâcăie nici cu telefoanele la depozit.

Totuși, de această dată apăruse o problemă urgentă și trebuia să-l consulte neapărat, pentru a stabili împreună ce au de făcut. Așa cum, de altfel, se întâmpla de fiecare dată când trebuia să-l sune. Mai întâi își pregătea o mică strategie și o stare de spirit corespunzătoare, pentru a răspunde cât mai corect la întrebarea lui, mereu aceeași: de ce m-ai sunat? Căci motivul pentru care îl suna nu putea fi decât foarte important, de vreme ce îl suna la depozit și îi ocupa câteva minute prețioase din timpul lui de lucru, deși de cele mai multe ori motivul real (dar ascuns) era că dorea doar să-i audă vocea. Numai că acum se întâmplă cu totul altceva sau ceva cu totul neașteptat: cel care sună primul fu Vic.

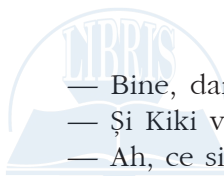
— De ce nu mă suni? o întrebă nerăbdător și ușor iritat.

— Sunt de serviciu la știri, Vic, și am o mulțime de treburi de rezolvat. Tocmai mă pregăteam să te sun! Am primit adineauri o știre despre deplasarea polilor Pământului. Polul Nord lunecă spre sud, iar Polul Sud a luat-o spre nord. Savanții au calculat că, în câteva mii de ani, și-ar putea inversa locul.

— Foarte bine, spuse Vic.

— Cum poți vorbi așa? Nu-ți dai seama? S-ar putea produce tot felul de catastrofe. Antarctica e foarte aproape de noi, alunecă spre insula noastră, Vic!

— Las-o să vină. Până ajunge aici, noi vom fi de mult pe lumea cealaltă, unde polii Pământului nu mai au ce să ne facă.

— Bine, dar gândește-te la Kiki!

— Și Kiki va fi pe undeva pe acolo.

— Ah, ce simplu rezolvi tu totul! exclamă Christina cu ciudă. Dar să știi că lucrurile sunt foarte serioase. Va trebui să pun în discuție această problemă la Cercul Ascultătorilor Fideli... Să-mi ascuți emisiunea diseară, vei afla o mulțime de lucruri îngrozitoare!

O altă convorbire telefonică, cel puțin la fel de interesantă, avea loc, la aproximativ aceeași oră, între Împărat și colonelul Pruritalan. După ce așteptase zadarnic toată dimineața telefonul colonelului, Împăratul decise să-l sune el însuși, deși era conștient că, din punct de vedere diplomatic, inițiativa sa constituia o extravaganță. De altfel, prima lui grijă a fost să-l prevină pe colonel că va vorbi foarte puțin.

— De azi aplicăm măsuri stricte de austeritate, domnule colonel. Suntem o democrație cu venituri bugetare mici, stau foarte prost cu banii, iar telefonul e scump, așa că... sss-sss! Vă rog să mă sunați dumneavoastră. E mai indicat și din punct de vedere diplomatic.

Avea vocea schimbată, un pic răgușită, iar după fiecare câteva cuvinte rostite se oprea să-și tragă muci pe nas. Atunci colonelul auzea în receptor un sâsâit prelung și aspru, ca și cum cineva ar fi frecat pereții cu o hârtie uscată.

— Dar cărei fericite întâmplări îi datorez interesul Majestății Voastre pentru neînsemnata mea persoană?

— Vai, unei nefericite întâmplări, domnule colonel. Am luat gripă și nu pot ieși din casă. Stau de două ore cu picioarele într-un lighean cu apă fierbinte. Tocmai ssss! am fost anunțat că ați pierdut un elicopter și un soldat în imensitatea Oceanului Pacific. E adevărat? Ssssss! Mai bine mă sunați dumneavoastră și-mi relatați pe larg despre această grea pierdere. Sper că n-o să-mi spuneți iar că tot bieții mei concetățeni, rolanzii, sunt de vină.